

[Mølgaard]

Til det radikale venstre vil jeg i øvrigt ikke sige så forfærdelig meget, men dog i den konkrete sags anledning minde om, hvad forfatteren Ebbe Kløvedal Reich havde erfaret efter et medlemskab i en årrække og folketingskandidatstatus i det radikale venstre. En skønne dag konstaterede han, at det vist egentlig ikke var ham, fordi den radikale ideologi kunne samles i det enkle: ingenting at ville, men det på en saglig, forsvarlig måde.

Det har åbenbart også været ledetråden i det praktiske virke i denne sag.

Man siger fra radikal side, at det ikke er muligt at overskue sagen. Det er det jo ikke for en struds, der stikker hovedet i busken. Det er et velkendt fænomen. Men hvis man ellers bruger hovedet på en mere fornuftig vis end strudsen, er det muligt at se noget mere, end strudsen gør normalt.

Vi har på intet tidspunkt fra retsforbundets side sagt, at alt er gennemskueligt i denne sag, og vi appellerede meget stærkt til, at regeringen og de forskellige forslagsstillere medvirkede til et opklaringsarbejde nøjagtig på linje med, hvad hr. Bolvig her appellerer til på nuværende tidspunkt. Vi har hele tiden været med på, at denne sag skal kulegraves.

Men situationen har jo været denne, at det ikke har været muligt overhovedet at drive regeringen i arbejdstøjet i denne sag. Lad os da se at presse regeringen til at komme i arbejdstøjet, og en vedtagelse af dette lovforslag med en ikrafttrædelsesdato den 1. juli vil gøre, at regeringen tvinges til at arbejde med sagen, og så er det da muligt, at regeringen under dette arbejde kommer efter, at der også må den og den og den og den justering til i lovforslaget, for at det kan komme til at virke i det praktiske liv. Vi vil være overordentlig åbne over for at analysere, om der er en saglig baggrund for sådanne ændringer. Synes vi, der er det, ændrer vi hellere end gerne. Men regeringen vil åbenbart ikke arbejde med denne sag, uden at der lægges et tilstrækkeligt politisk pres på fra folketingets side.

Vi skal simpelt hen lave en jobskabelsordning for regeringen. Den skal til at tage fat på denne sag og tage den seriøst.

SF fremdrager, at eksklusivaftaler specielt er et udtalt fænomen inden for lavtlønsområdet. Det var noget med løntrykkeri. Se, vi har det uorganiserede arbejdsmarked, som jo ikke kvantitativt tæller så forfærdelig stærkt.

Så har vi hele det organiserede arbejdsmarked, det tæller meget stærkt, statistisk set. Der har man praktisk taget ikke eksklusivaftaler. Og når man tænker på de få undtagelser, der er inden for det organiserede arbejdsmarked, så kommer man nærmest til betegnelsen løntrykkeri ved at tænke på de typografer, der er ansat i Nationalbankens seddeltrykkeri. De trykker vel nok sedler, der bruges til lønudbetalinger hist og her, men i det store og hele er der ikke tale om noget løntrykket område, dér, hvor man inden for det organiserede arbejdsmarked har eksklusivaftaler i gang.

Jeg vil i øvrigt sige, at jeg finder det helt utroligt, at ansvarlige organisationer vil iværksætte det, der i hele befolkningen må vække anstød, som man har igangsat det over for visse fiskeindustrier, plastindustrier og mekanikerværksteder. Vi erklærer os fra retsforbundets side aldeles neutrale over for den faglige kamp, også om at hverve medlemmer, men denne kamp om at hverve medlemmer må ske på frivillighedens grundlag for den enkelte.

Vi er altså nu sindet at stemme for denne lov. I 1960'erne var der nogle, der sagde: make love, not war. Vi siger nu: lad os lave love og ikke nøjes med nulløsninger, som regeringen foretrækker på dette område.

Et af de få dagblade, der udkommer fortsat, bærer den forpligtende og vel nok lidt eksklusive titel Information. Den har en leder på bagsiden i dag, hvori man fastslår, at det, vi er på vej til at opleve, er, at der måske er et flertal i folketinget, som vil ramme selve fagbevægelsen på dens ret til at organisere sine medlemmer. Det er beklageligt, at en sådan leder, der står på bagsiden af et blad med et så forpligtende navn, kan være vildledende i den grad.

Vi ønsker ikke at ramme fagbevægelsens ret til at organisere sine medlemmer, men vi ønsker at ramme tvangsforanstaltninger som et instrument i denne kamp.

Man siger, at socialdemokratiet sammen med SF og VS vil afvise forslaget, fordi det opfattes som et anslag mod selve arbejderbevægelsens hjerte, nemlig retten til at organisere sine medlemmer og at kæmpe for bedre løn- og arbejdsforhold. Jeg synes, det er beundringsværdigt, at man fra socialdemokratiets side her kan indtage et standpunkt og begrunde det næsten på linje med, hvad der